

SOLOPLATTA OCH BIOGRAFI.
Det rullar inte trögt i Dregens
karriär. Och bortsett från rock-
karriären så landar hans bok
"Dregen: självbiografin" snart på
bokdiskarna.

För Dregen har ett vanligt liv aldrig varit ett alternativ. Det har inte varit allt eller inget. Det har varit allt eller döden. Bli rockstjärna eller lägga sig ner och invänta det sista andetaget.

Resultatet?

Ett liv som vid 40-strecket överträffar allt som skulle kunna diktas ihop.

Text: **Magda Gad**
Foto: **Maria Östlin**

”Jag är lika besatt när det gäller allt”

Vi har alla gått igenom händelser som fått oss att ändra riktning. Blivit klickade från ett jobb. Gjort en långresa. Skilt oss.

I rockgitarristen Andreas Dregens liv finns också sådana milstolpar. En inträffar i Thailand på Karon Beach 2004. Han ligger och sover på ett hotellrum i badbyxor, simfötter, snorkel och cyklop, surrat runt handen i tredubbla plastpåsar har han alla sina och sin fru Pernilla Anderssons pengar, samt deras pass. Det skulle, som det står i hans självbiografi, kunna vara en rolig syn om man inte visste att närmare 300 000 människor just hade dött.

En annan milstolpe inträffar tio år tidigare, i USA 1994. Dregen har turnerat som roddare i fem veckor med dödsmetallbandet Entombed. Han har dragit sina första linor kokain på Sunset Strip i LA. Levtt som en präriebrand och är färdig för att läggas in på sanatorium, när det går upp för honom: Det är så här jag ska leva RESTEN AV MITT LIV! Han får syn på en artikel om helikoptrar som bombar marijuanaodlingar med gift. Marijuanaodlingarna är inte glada, kallar dem "the hellcopters". I nästa sekund har han bildat bandet The Hellcopters. Första plattan tar 26 timmar att spela in. Albumet vinner en Grammis.

Ytterligare tio år tidigare, i Nässjö 1984. Dregen är elva år. Det är morgon i radhuset. Hans pappa, en pensionerad bandystjärna och målgörare som nyligen passerat 30-årsstrecket, går in i förrådet och hämtar ett blått rep. Utan hattricks och utan jublande publik, med ett knegarjobb på dagarna och flaskan på kvällarna, tycker han att livet förlorat sin mening. Bara en glasdörr skiljer

honom och Dregen åt när han väljer att göra slut på det.

Nu är det 2013. Det är inte utan att man undrar: Vad ska inträffa 2014? Nästa tioårsintervall i Dregens milstolpecykel. Speciellt med tanke på att det här året inte varit direkt händelseöst: Han har släppt två plattor, debuterat som soloartist, släppt en självbiografi och sett sin son Sixten Riff Sinatra skåda dagens ljus.

Men så har det också alltid hänt mer under ett år av Dregens liv än vad det gör under ett helt liv för gemene man.

Han böjer sig ner och fimpar en Camel filter mot asfalten. Skakar fram en ny ur det gula paketet, tänder den, lutar huvudet bakåt, blåser ut röken. Fräknarna lyser i sensommarsolen som lägger sina sista fingrar över Södermalm.

– Koonstnärssjäl, jag tycker verkligen att det är ett vidrigt ord, säger Dregen och drar ut på de smäländska vokalerna. Men det stämmer nog rätt mycket in på det jag är ... att jag har det här beroendebeteendet. Jag går ju verkligen ALL IN oavsett om det ska målas en tavla, drickas en dunk hembränt eller betalas räkningar.

Betalas räkningar?

– Jo jag är lika besatt när det gäller allt, och jag har ju den här ordningsamma sidan också. Jag kan vara värre än folk tror när det gäller att festa, men samtidigt säger min fru att jag är så jäkla konservativ. Hon är jazzmusiker och det vet man ju hur de är, skiter i allt, haha! Jag är juniobarn. Tvilling. Jag har två sidor. Min revisor brukar ringa och fråga: "Nu står det saker om dig i tidningarna igen, är det verkligen sant?"

När Dregen bestämde sig för att bli världsturnerande rockstjärna i mitten av 1990-talet, och också blev det, pratade han i intervjuer

om att han gillade att vara vid havet och att fiska men med tiden skrevs det bara om rock 'n' roll-livet.

– Det enda som kom fram var präriebränderna. Jag kände inte igen mig i den bilden, att vara den här som folk varnade min fru för. Själv vill jag ju se mig som en positiv kille, social och trevlig. Jag tror att många som känner mig tycker att jag är det också. Men folk har förutfattade meningar om mig, det har jag levt med hela mitt liv. Hur jag ser ut, hur jag är ...

När journalister träffar Andreas Dregen och andra hälften Pernilla Andersson brukar frågan förr eller senare ställas: "Men är ni inte omaka?" Pernilla svarade en gång så här i Expressen: "Det tror jag att många som inte känner oss tycker. Men mina bästa kompisar sa när vi gifte oss: 'Herregud – du har gift dig med dig själv. Så jag tror att vi är fruktansvärt lika.'"

Kärlekshistorien börjar på Fryshuset i Stockholm 2004. Pernilla Andersson ligger under en flygel som hon med klisterfilm håller på att förvandla från svart till vit. Dregen cyklar runt henne, varv efter varv, på sin BMX som han alltid har med sig på turnéer. I det här läget spelar det ingen roll att han redan har en flickvän. Han blir "fruktansvärt jävla blixtkär". Och som vanligt finns det inga mellanlägen, ingen av-knapp.

Några månader senare sitter paret i sin romansdimma och äter middag med fötterna i sanden i Thailand. Det är juldagskväll. Dregen tittar ut över havet. Tänker: "Det här är bara så jävla vackert att om jag i denna stund dör, kommer jag att dö lycklig." Nästa morgon vaknar de tidigt och går till stranden.

– Det var så sjukt för allt var tyst. Vägen kom, vi satt på den och åkte på den upp i stan. Vi lyckades

Fakta

Namn: Andreas Tyrone Dregen.

Ålder: 40.

Yrke: Rockstjärna.

Bor: Hus på Runmarö, lägenhet på Södermalm.

Familj: Gift med Pernilla Andersson Dregen, sångerska. Sonen Sixten Riff Sinatra Dregen, 6 månader.

Bakgrund: Spelar i Michael Monroe. Har spelat i Backyard Babies, som tagit paus, och i nerlagda The Hellcopters. Fått tre Grammis.

Aktuell: Med boken *Dregen: självbiografin* av Andreas Dregen och Tore S Börjesson, samt soloplattan *Dregen* som finns i butik från och med den 25 september.

FRAMTIDSVISS. 1994 bara bestämde han sig – han skulle leva rockstjärneliv! Här sitter Dregen på Kafé 44, en anrik rock- och punkscen i Stockholm. Många rockers har filat på stilen just här.

4x
Senast jag...

...ringde Norstedts och ville ställa in mitt bokprojekt:

"Ha ha, det har jag gjort flera gånger! Den är ju jävligt utlämnande. Men om jag hade läst en sådan bok om en av mina idoler så hade jag tyckt att den var jävligt bra. Det enda problemet nu är att den handlar om mig själv."

...var stolt:

"Den 4:e februari i år när jag blev pappa."

...tatuerade mig:

"Det var nog två år sedan. En gitarrpedal på handleden."

...var förälskad:

"Sommaren 2004 när jag träffade min fru. Som jag fortfarande är förälskad i."

3x
favoritplattor

1. Kiss *Alive!*.
2. Sex Pistols *Never Mind the Bollocks*.
3. Guns N' Roses *Appetite for Destruction*.

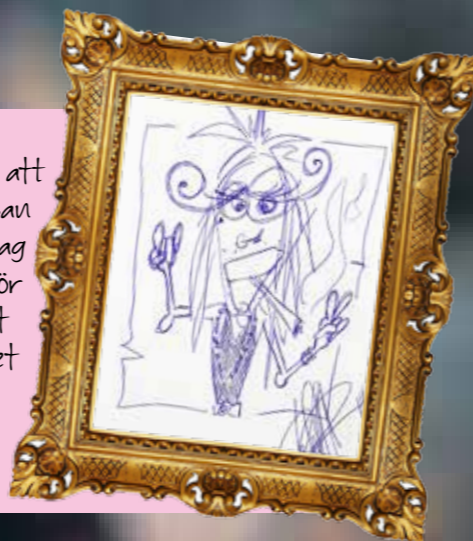

” Jag kände inte igen mig i den bilden, att vara den här som folk **varnade** min fru för

Självporträttet

” Jag gillar att rita. Farsan ritade mycket, men jag var ju för liten då för att jag skulle ha lärt mig av honom. Så det är märkligt det där med gener, att det går vidare ändå.

liksom tajma vågen perfekt så att vi satt längst fram och gled med.

Dregen vickar upp och ner på sin tändare mot bordsskivan när han berättar.

– När vi kom tillbaka till hotellet, helt leriga och trasiga, spelade de Norah Jones i foajén. Ingen hade märkt vad som hänt 500 meter bort. Det hade ju inte låtit, inte som om bomber släppts, det var bara som ett dovt muller när havet höjde sig. Men jag var ju övertygad: Någon måste ha dött!

Han gestikulerar med armarna, hetsigt som när man vill få folk att fatta.

– Sedan rapporterade BBC: 8 döda! Jag tänkte att shit, jag visste det, det här är fruktansvärt! Nästa gång sa de 280 döda. 150 000 döda ... 300 000 döda ...

Det kunde ha tagit slut där och då. Inte bara dagarna här på jorden utan förhållandet mellan Dregen och Pernilla. Nyförälskade mitt i en naturkatastrof. Post-trauma-fuckin-stressade. I stället tänker de: Nu måste vi skynda oss att ta vara på livet FÖR DET KAN TA SLUT JÄVLIGT SNABBT!

Tillbaka i Stockholm köper de ett skärgårdshus på Runmarö – som redan är sålt. De har precis bestämt sig för att de vill ha det när de får veta att en annan spekulant avslutat affären. Men för Dregen är ett nej inte ett alternativ: Han slänger in 100 000 kronor till och huset är deras.

– Jag har aldrig reflekterat över att det skulle finnas saker som är omöjliga. När folk säger ”det går inte”, det är bara en trigger för mig. Och sedan när jag själv SER att det inte går, när jag bara står och stirrar in i en stängd dörr, då börjar jag stänga och sparka.

När slutar du?

– Ja när dörren ger vika.

Frågan om hur han påverkades den där dagen när hans pappa hängde sig bakom glasdörren i Nässjö 1984 känns svår att ställa. Samma morgon hade hans pappa kommit in och frågat om han betett sig dumt kvällen innan. Det brukade inte vara stökigt hemma, den här gången hade det varit det. Dregen svarade: ”Ja.”

I din bok beskriver du den här scenen ett par gånger. Har du någon

gång anklagat dig själv för din pappas död?

– Nej, så har jag aldrig känt.

Dregen pillar med kulorna på sitt långa, blåa halsband.

– Jag tror faktiskt att jag hade fått ett mycket sämre liv om han inte hade tagit livet av sig. Jag tror att traumat hade varit större om jag hade levt med en alkoholiserad farsa. Nu kom jag ur det, och det gjorde morsan också. Hade han inte tagit livet av sig hade jag nog in börjat med musiken heller.

Han beskriver det på samma sätt som tsunamin. På samma sätt som prairiebränderna när han festade tills kroppen tog slut.

– De här jobbiga grejerna, det blir ju något positivt av det också. Att man tar vara på livet. Första tragedin i mitt liv var min pappas död, och av den fick jag en fantastisk boost. Efter det sket jag i allt utom musiken.

Från den dagen var det bara KISS och Ace Frehley som gällde. Hårdrockare i superhjätekostymer: ett parallellt universum. Och en rosa Ibanez som han såg i en musikaffär och bara måste ha. Utan den gitarren kunde han lika gärna LÄGGA SIG NER OCH DÖ. Allt annat i livet kändes meningslöst.

Nu när du tänker tillbaka, vad är viktigast i livet?

– Att göra det man tror på. Då blir man en vinnare hur det än går. Det är skönt att veta när man står och borstar tänderna och kollar sig i spegeln när man ska gå och lägga sig. Det måste ju finnas människor som har en sådan fruktansvärd ångest alltså ... Som snutchefen Göran Lindberg. Hur orkar han leva? Va fan, om du vill bli polis, bli det 100 procent då. Annars om det är bankrånare du vill bli, bli det då i stället!

Han släcker den sista ciggen. Städar undan fimparna. Snart ska han på världsturné. Någon Plan B har aldrig funnits i Dregens liv. □

Till sist tänker Magda:

”Dregen är nog en av de ärligaste jag intervjuat. Han talar lika fritt om sina dåliga sidor som om sina goda. Och han har två svar på allt! Det är helt enkelt Dregen: Han kan festa dagar i sträck OCH moralisera över att hans fru tar ett glas vin på eftermiddagen. Samtidigt.